

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyň Daniely Zemanové a Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **TIPGAMES a. s.**, se sídlem Václavské náměstí 56, Praha 1, zast. Mgr. Martinem Reisingerem, advokátem se sídlem Pod Sychrovem I. 866/40, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2011, čj. KUJI 102977/2011, OE 120/2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2013, čj. 30 Af 21/2012-91,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Platebním výměrem Městského úřadu v Havlíčkově Brodě (dále jen „správce poplatku“) ze dne 29. 9. 2011, čj. EK/816/2011/DJ-9, byl žalobkyni dle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, a obecně závazné vyhlášky města Havlíčkův Brod č. 4/2010, vyměřen místní poplatek za jiné technické herní zařízení v základní výši 80 000 Kč. Současně správce poplatku rozhodl o jeho navýšení o dalších 80 000 Kč, tj. na jeho

dvojnásobek, celkem na částku 160 000 Kč. Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí správce poplatku potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozhodnutí bylo to, že správce poplatku navýšil poplatek, přičemž jen uvedl zákonný základ pro toto navýšení, aniž důvody tohoto navýšení jakkoliv dále vysvětlil. Žalovaný k odvolací námitce opětovně odkázal jen na zákonné ustanovení. Tím podle krajského soudu správní orgány znemožnily provést soudní přezkum správního uvážení o navýšení poplatku.

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu stručnou kasační stížností. V ní především zdůrazňuje, že navýšení místního poplatku je věcí správního uvážení správce poplatku, které nepodléhá žádným kritériím. Správce poplatku není povinen svou úvahu blíže zdůvodňovat, může navýšit poplatek dle zákona až na trojnásobek. Závěr krajského soudu je navíc v rozporu s rozsudky jiných krajských soudů.

[4] Žalobkyně se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Před rozšířeným senátem NSS probíhalo paralelně řízení o otázce, jak má správce místního poplatku postupovat v případě, že poplatník splní svoji ohlašovací povinnost, avšak současně vyjádří názor, že není povinen poplatek platit, resp. zda má poplatník místního poplatku možnost procesně napadnout povinnost platit místní poplatek dříve, než je mu vyměřen podle § 11 odst. 1 a 3 zákona o místních poplatcích spolu se zvýšením (věc *Admiral Global Betting, a.s.*, sp. zn. 2 Afs 68/2012). Vzhledem k tomu, že závěry rozšířeného senátu mohly být eventuálně významné pro posouzení kasační námitky, zda v nyní posuzovaném případě došlo ke zvýšení místního poplatku na dvojnásobek oprávněně, rozhodl soud usnesením ze dne 25. 9. 2013, čj. 1 Afs 83/2013 – 24, na základě § 48 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. o přerušení řízení, a to do doby vydání rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 2 Afs 68/2012.

[6] Rozšířený senát o předložené otázce rozhodl usnesením ze dne 24. 6. 2014, čj. 2 Afs 68/2012 – 34, takto:

„Správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu, a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil.

V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatku, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu.“

[7] Jelikož rozšířený senát NSS ve výše uvedené věci již rozhodl, v nyní projednávané věci odpadla překážka řízení. Předseda senátu proto vyslovil, že se v řízení pokračuje

pokračování

(§ 48 odst. 5 s. ř. s.). Současně dal soud účastníkům řízení možnost se k věci vyjádřit; ani jeden z nich tohoto práva v soudem stanovené lhůtě nevyužil.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Zákon o místních poplatcích v ustanovení § 11 odst. 1 a 2 stanoví, že pokud nebudou poplatky zaplacený (odvedeny) poplatníkem nebo plátcem poplatku včas nebo ve správné výši, vyměří obecní úřad poplatek platebním výměrem. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek.

[10] Navýšení poplatku podle ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích představuje rozhodnutí založené na volné správní úvaze, neboť je zde dána pouze možnost správního orgánu rozhodnout o navýšení, bez dalších zákonem stanovených konkrétních omezení. Nicméně ani takové rozhodnutí nesmí být postaveno na libovůli. Naopak, musí být postaveno na racionálních důvodech, pro které správce poplatku k uložení předmětného navýšení přistoupil. Je věcí správního orgánu, jaká kritéria pro své rozhodnutí zvolí, podstatné je, aby tyto důvody byly transparentní a z rozhodnutí jednoznačně seznatelné. Jen tak mohou být úvahy správního orgánu případně předmětem soudního přezkumu z hlediska překročení mezí libovůle (shodně rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 9 Afs 60/2013 – 126, věc *SLOT Group, a. s.*, bod 51). Přestože zákon o místních poplatcích neobsahuje žádná kritéria, která by byl správní orgán povinen při své úvaze o navýšení poplatku zohlednit, nezabývá tato skutečnost správní orgán povinnosti řádně odůvodnit, proč k navýšení přistoupil, včetně důvodů, které ho vedly ke stanovení výsledné částky (tamtéž, bod 53).

[11] Platební výměr v nynějším případě nic o důvodech navýšení poplatku neříká; tuto vadu nezhojil ani stěžovatel, který jen reprodukoval zákonný text a dodal, že nemá pravomoc obcím určovat, jak vysokou sankci vyměří. Protože správní orgány neosvětlily ani rámcově důvody navýšení poplatku, nemohl vskutku krajský soud provést přezkum správního uvážení, jak jej předpokládá zákon, tedy zda správce poplatku správní uvážení nezneužil nebo nevybočil z mezí správního uvážení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Právní závěr krajského soudu je tedy na místě.

[12] Zdejší soud jen pro příklad odkazuje na jiný případ téže žalobkyně, kde Magistrát města Brna jako odvolací orgán řádně a srozumitelně důvody navýšení vysvětlil, třebaže správce poplatku odcitoval jen zákonné ustanovení. Ve věci řešené rozsudkem ze dne 14. 8. 2014, čj. 1 Afs 43/2013 – 53, Magistrát města Brna žalobkyni vysvětlil, že v minulosti jí byl opakovaně místní poplatek vyměřován. Právě s ohledem na právní argumentaci žalobkyně a její pochybnosti o důvodech placení místního poplatku jí nebyl v minulosti místní poplatek navýšen. Předchozí rozhodnutí však dostatečně osvětlila důvody, proč a z čeho žalobkyně místní poplatek platí. Pokud přesto žalobkyně i nadále místní poplatek nehradila, bylo namístě poplatek navýšit, a to dvojnásobně. Takovéto zdůvodnění, proč byl místní poplatek navýšen, považoval soud ve věci sp. zn. 1 Afs 43/2013 za přezkoumatelné. Soud navíc upozornil, že předchozí postup správce poplatku, vůči žalobkyni vstřícný, zohledňoval nejednoznačnost obrany proti sporným místním

poplatkům, kterou rozřešil teprve rozšířený senát ve věci *Admiral Global Betting* citované v bodě [5] shora (body 38 a 39 rozsudku č. 1 Afs 43/2013 – 53).

[13] K argumentu, že v jiných srovnatelných věcech dospěl Krajský soud v Brně k jinému závěru, lze uvést stručně následující. Je to Nejvyšší správní soud, jehož úkolem je rozhodovací praxi správních soudů vlastní judikaturou sjednocovat (k tomu § 12 odst. 1 s. ř. s.). Právě proto zákon klade na změnu judikatury Nejvyššího správního soudu nesrovnatelně větší formální nároky než na změnu rozhodovací praxe krajských soudů (§ 17 s. ř. s.). Judikatura krajských soudů byla sjednocena v bodě [10] cit. rozsudkem ve věci *SLOT Group*. Krajský soud v nynější věci vycházel ze správného právního názoru.

[14] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto ji soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu